

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 sierpnia 2025 r.

sprawy **M.Ż.**

skazanego za czyny z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 31 października 2024 r., sygn. akt IV Ka 1127/24,

zmieniającego

wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie

z dnia 4 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 663/23/N,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M.Ż. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.B., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę zł 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu skazanemu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z dnia 4 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 663/23, uznano M. Ż. za winnego: czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który skazano go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; czynu z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który skazano go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który skazano go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Kary jednostkowe pozbawienia wolności objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego i prokuratora, wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 31 października 2024 r., sygn. akt IV Ka 1127/24, zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższono dwie kary jednostkowe, a w konsekwencji również karę łączną – do roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną A. P. w sposób bezpośredni i pośredni na okres 2 lat, a w pozostałym zakresie utrzymano wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego, zaskarżając go w części (w punkcie II i III) na korzyść skazanego i zarzucając:

”1) rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez brak właściwego i rzetelnego odniesienia się do zarzutów obrońcy oskarżonego podniesionych w apelacji, a to: naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i ich wadliwej oceny odnośnie kwestii okazania przez oskarżonego noża pokrzywdzonym D. P. i M. Ż. , oraz oceny zeznań pokrzywdzonych D. P. i M. Ż. w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku prawidłowego rozpoznania tych zarzutów

Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie 3. Wyroku sądu rejonowego;

2) rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez brak właściwego i rzetelnego odniesienia się do zarzutów obrońcy oskarżonego podniesionych w apelacji w zakresie rozstrzygnięcia o karze (zarzut III apelacji) w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez znaczące złagodzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej;

3) rażące naruszenie prawa materialnego art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 190 §1 k.k. w z art. 458 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku poprzez błędną interpretację znamienia „wzbudzenie uzasadnionej obawy spełnienia groźby” i niezasadne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego mogło być odczytane w sposób obiektywny jako wzbudzające u pokrzywdzonych A. P., D. P. i M. Ż. odczucia zagrożenia podczas gdy dla bytu w/w przestępstwa potrzebne jest ustalenie także a wręcz przede wszystkim: subiektywnych poczuć adresata groźby, co w omawianym wypadku nie zaistniało, a czego nie uzasadnił należycie sąd odwoławczy”.

W oparciu o powyższe zarzuty, skarżąca wniosła - w razie uznania oczywistej niesłuszności skazania – o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego, względnie uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu tj. Sądowi Okręgowemu w Krakowie; uchylenie powołanego wyroku w pozostałej zaskarżonej kasacją części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie, obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania wywołanymi wniesieniem kasacji i nieobciążanie nimi oskarżonego, a także przyznanie obrońcy z urzędu od Skarbu Państwa wynagrodzenia za pomoc

prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu oświadczając, że nie zostało ono opłacone w żadnej części.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Kraków-Nowa Huta w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji, zredagowanego jako naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k., podkreślenia wymaga, że Sąd odwoławczy w sposób właściwy i rzetelny odniósł się do zarzutów obrońcy oskarżonego podniesionych w apelacji, a dotyczących oceny zeznań pokrzywdzonych D. P. i M. Ż. oraz ustaleń faktycznych w zakresie okazania im przez oskarżonego noża, w tym w kontekście wyjaśnień oskarżonego i jego przekonania o tym, że przy wejściu do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej są bramki wykrywające metal (s. 5-6 uzasadnienia).

Również kolejny zarzut kasacji, sformułowany jako naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 438 pkt 4 k.p.k., okazał się oczywiście bezzasadny. Sąd odwoławczy odniósł się bowiem rzetelnie do zarzutu apelacyjnego dotyczącego wymiaru kary z apelacji obrońcy (na s. 9 uzasadnienia), trafnie wskazując, że skoro uwzględnia stanowisko prokuratora co do zasadności zaostrzenia kary (o czym z kolei wypowiedział się na s. 12-13 uzasadnienia), to za bezprzedmiotową uznać należy szczegółową analizę argumentów obrońcy przemawiających za złagodzeniem kary.

Na aprobatę nie mógł zasługiwać także trzeci, ostatni zarzut kasacji, mający polegać na naruszeniu prawa materialnego tj. art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 190 §1 k.k. w z art. 458 k.p.k. Stanowi on powielenie treści apelacji, gdzie został sformułowany jako zarzut naruszenia przepisów postępowania (w istocie błąd w ustaleniach faktycznych) oraz jako wynikowy zarzut naruszenia prawa materialnego, do których to zarzutów odniósł się Sąd Okręgowy na s. 6 i 7-8 uzasadnienia. Sąd ten ustosunkował się do wzbudzenia u pokrzywdzonych obawy spełnienia groźby zarówno w aspekcie subiektywnym, jak i obiektywnym. Wskazał jednoznacznie, że pokrzywdzone obawiały się gróźb oskarżonego, odczytały zachowania oskarżonego jako groźby, a obawy te miały charakter uzasadniony okolicznościami zdarzeń (s. 6 uzasadnienia).

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie rażących naruszeń przepisów prawa, ani też żadnej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić z nich skazanego, który korzystał z pomocy obrońcy z urzędu i został zwolniony z kosztów sądowych w obu instancjach.

Na wniosek zawarty w kasacji przyznano wynagrodzenie dla wyznaczonego obrońcy z urzędu, biorąc za podstawę § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]

